

Bilag 2.

JUSTITSMINISTERIET

Lovkontoret.

Den 19. juni 1967.

Under henvisning til udenrigsministeriets skrivelse af 24. januar 1967 (PRO.I. J. nr. 119.N.2/6.a.) om fremgangsmåden ved Danmarks ratificering af Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser skal justitsministeriet udtale:

Den af udenrigsministeriets skitserede transformationsmetode, hvorefter hele konventionen samt den til konventionen hørende protokol om erhvervelse af statsborgerret skal gælde som lov, indebærer, at der tillægges en lang række konventionsbestemmelser lovkraft, uden at dette efter bestemmelsernes indhold og formål er påkrævet.

Dette må efter justitsministeriets opfattelse forekomme mindre heldigt. Justitsministeriet må af principielle grunde tillægge det betydning, at der ikke i lovsform gennemføres regler, der er uforholdsmæssige eller som efter deres karakter kan henknydes til administrativ fastsættelse.

Justitsministeriet ønsker ikke hermed at afvise, at det undertiden vil kunne være hensigtsmæssigt eller endog nødvendigt at anvende en transformationsmetode som den af udenrigsministeriet skitserede, men det er efter ministeriets opfattelse tvivlsomt, om en sådan fremgangsmåde bør anvendes i det foreliggende tilfælde.

Der kan i denne forbindelse peges på, at den skitserede fremgangsmåde vil medføre, at en lang række rent udenrigspolitiske beføjelser (jfr. eksempelvis konventionens art. 2-19), som efter grundlovens § 19 tilkommer regeringen som et prærogativ, formelt bliver reguleret af lovgivningsmagten. Da beføjelserne ikke overlades til lovgivningsmagten, og da regeringen i alle tilfælde har pligt til at følge konventionen,

indtil denne med folketingets samtykke måtte blive ophævet, kan grundlovens § 19 ganske vist ikke antages at være til hinder for den skitserede fremgangsmåde, men denne kan dog formelt forekomme mindre konsekvent. I relation til de omhandlede udenrigspolitiske beføjelser vil konventionen som følge af grundlovsbestemmelsen således ikke kunne gælde „som lov“, og i det omfang, dette er tilfældet, er den i lovudkastets § 2 anvendte udtryksmåde derfor mindre dækkende.

Særligt om protokollen om erhvervelse af statsborgerret bemærkes, at hovedbestemmelsen i protokollens art. II alene synes at binde lovgivningsmagten, og at det derfor næppe vil være rimeligt at lade protokollen gælde som lov.

Selv om der for så vidt ikke af forfatningsretlige eller andre grunde kan antages at være noget til hinder for, at transformationen af konventionen gennemføres som skitseret af udenrigsministeriet, må det efter justitsministeriets opfattelse foretrækkes, at transformationen søges gennemført efter tilsvarende retningslinjer som i England og Sverige.

Ved vurderingen af, om den engelske eller den svenske fremgangsmåde bør følges, må det fremhæves, at den engelske fremgangsmåde, hvorefter det i loven udtrykkeligt nævnes, hvilke konventionsbestemmelser der får lovkraft, og hvilke ældre lovbestemmelser der ophæves, ud fra principielle synspunkter såvel som ud fra en lovteknisk betragtning synes at frembyde iøjnefaldende fordele. En fuldstændig og effektiv transformation af konventionen efter denne metode forudsætter imidlertid,